

## Διαπιστώνεις την ανάγκη να παραδοθείς στα χέρια του Θεού-«...να κάμεις κάποια δειλά βήματα μετανοίας...»

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)



«Και δος ημίν Δέσποτα προς ύπνον απιούσιν...»

Το σύνορο της ζωής και του θανάτου το προγεύεσαι καθημερινά την ώρα εκείνη, όπου μετά τη βραδυνή σου επιστροφή αναζητάς την ευλογημένη ησυχία, αλλά περισσότερο το σφάλισμα των κουρασμένων οφθαλμών σου: κουρασμένων από ένα πλήθος εικόνων που αποθηκεύουν με την, εν ευθέτω καιρώ, προοπτική της επεξεργασίας. (Με τα χρόνια αρχίζεις να κατανοείς πως οι εικόνες που ξαποσταίνουν την ψυχή σου όλο και λιγοστεύουν, καθώς το Ωραίο και Κόσμιο όλο και χάνονται από την κοινωνία των ανθρώπων. Δυστυχώς.)

Οι στιγμές λοιπόν εκείνες μεταξύ του ξύπνιου και του ύπνου έχουν μια ιδιαίτερη και πολύ σημαντική δύναμη: δύναμη λυτρωτική που ασφαλώς σε φέρνει μέχρι το

βάθος της ψυχής σου, καθώς με τρόπο απλό, αλλά αμέτρητα επώδυνο εξετάζεις τη συνειδησή σου. Είναι ένα έσχατο κοίταγμα στον καθρέφτη της, όπου φαίνεται όχι το είδωλό σου, αλλά η πολιτεία σου. Μια πολιτεία, που μονάχα εσύ κι ο Θεός γνωρίζετε. Γι αυτό και την ώρα εκείνη, που στα μάτια κατεβαίνει ο νυσταγμός πασχίζεις να κάμεις κάποια δειλά βήματα μετανοίας. Να ξαναδέσεις το νήμα της συνάντησής σου με Εκείνον, γιατί το θεωρείς απαραίτητο, καθώς ο λόγος του Νηπτικού Πατρός, που συμβουλεύει ότι η κλίνη μπορεί να είναι ο τάφος μας, αφού ο ύπνος είναι «εικών θανατου» (Αγ. Ιωάννης της Κλίμακος), ανακαλείται στο νου.

Συναντάς ξανά λοιπόν πρόσωπα που αντάμωσες όλη την ημέρα, η σε κάποιους άλλους καιρούς και διαπιστώνεις μέσα στην ψυχή σου ένα νυγμό, καθώς προβάλλεται στην οθόνη του νου η συμπεριφορά σου, ο αργός σου λόγος, η βιαστική - απορριπτική φυγή σου και κάποια άλλα ατοπήματά σου. Πασχίζεις να ταχτοποιήσεις τα όσα άτακτα συσώρευσες μέσα σου και παρατηράς, πως δεν έχεις τη δυνατότητα της επιλογής, γιατί μια εσωτερική σύγχυση επικρατεί ακόμα μέσα σου, λες και τaráχτηκε η ήρεμη η δεξαμενή και θόλωσε το νερό. Έτσι, παρακαλείς Εκείνον, που είναι «η όντως Ειρήνη», όπως σου χαρίσει ανάπαυση, γιατί μόνον έτσι θα έχεις ύπνο «πάσης σατανικής φαντασίας απηλλαγμένον». Γιατί ο ύπνος αν και είναι το μυστηριώδες της ανθρώπινης ζωής στοιχείο, εν τούτοις αναπαύει και αναζωογονεί τον άνθρωπο. Τον καθιστά κάθε πρωί καινούριο, ανανεωμένο, δημιουργικό και ελπιδοφόρο, καθώς διαπιστώνει πως του έχει δώσει ο Θεός καιρό μετανοίας. Μιαν άλλη δηλαδή ευκαιρία, ώστε να ζωντανέψει μέσα του η λαχτάρα για επιστροφή και αληθινή μετάνοια. Άλλωστε, το αίτημα όπως, «Τον υπόλοιπον χρόνον της ζωής ημών εν ειρήνη και μετάνοια εκτελέσαι...» έχει αναμφίβολα τη σημασία του και οπωσδήποτε τον συμβουλευτικό - σωτηριολογικό χαρακτήρα του.

Λίγο πριν τα βλέφαρα σφαλίσουν, πριν αρχίσει το σώμα να δέχεται την παραμυθία του ύπνου, διαπιστώνεις για άλλη μια φορά την ανάγκη να παραδοθείς στα χέρια του Θεού, γιατί το θεωρείς και απαραίτητο, αλλά και φυσικό. Συντονίζεις λοιπόν το είναι σου με την παρακάτω ευχή κι αρχίζεις να περνάς το μεσότοιχο, από το νυσταγμό στον ύπνο, που αναμφίβολα είναι «αργία των αισθήσεων» (Αγ. Ιωάννης Σιναΐτης).

«Η ελπίς μου ο Πατήρ, καταφυγή μου ο Υιός, σκέπη μου το Πνεύμα το Άγιον· Τριας Αγία δόξα σοι». Αμήν.

Πηγή: [xristianos.gr](http://xristianos.gr)